

להוסיף ולהלך כן — במשך תקופה של חודש אחד למן התאריך ההוא — בין חופים כאלה, או על פני אגמים, ימות או נהרות כאלה, בלי שיינתן לה רשיון לפי סעיף-קטן (1) של סעיף 8 מן הפקודה העיקרית, כפי שחוקק בסעיף 4 של הפקודה הזאת.

א. ג. קאנינגהאם
נציב עליון.

15 באבנוסט, 1946.

פקודת הגבלה (אויבים ושבוים מלחמה).

מס' 45 לש' 1946.

פקודה הבאה להתלות את פעולתם של דברי חוק מסויימים של הגבלה ביחס למשאומתן משפטי הנוגע בבניי-אדם שהיו אויבים או עצורים בשטח-ארץ אויב.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת הגבלה (אויבים ושבוים מלחמה), 1946. שם קצר.

2.—(1) בפקודה הזאת — פירוש.

„אויב” מובנו אדם כל-שהוא, שהוא אויב או נחשב לאויב מכוח תקפו של התנאי לסעיף-קטן (1) של סעיף 4 מפקודת המסחר עם האויב, 1939, או אשר רואים אותו כאויב מכוח תקפו של צו שניתן לפי סעיף-קטן (2) של סעיף 4 מפקודת המסחר עם האויב, 1939, לצרכים כל-שהם של פקודת המסחר עם האויב, 1939, אלא שבשעת הבירור אם אדם הוא אויב כזה, יהיה לביטוי „ארץ אויב”, שבסעיף 4 של פקודת המסחר עם האויב, 1939, המובן המיועד בסעיף הזה לביטוי „שטח-ארץ אויב”;

„דבר-חוק של הגבלה” מובנו חוק כל-שהוא, העומד בתקפו בפלשתינה (א"י) בתאריך חיקוקה של הפקודה הזאת, שלפיו נקבעה איזו תקופה כתקופה, שבהמשכה דרוש להגיש תביעה כל-שהיא, אשר אליה מתייחס אותו חוק, אבל אינו כולל חוק כל-שהוא הקובע איזו תקופה, אשר בהמשכה יש לכוון משאומתן משפטי פלילי כל-שהוא, או משאומתן משפטי כל-שהוא על היפרעות קנס כל-שהוא, שהוטל כעונש על עבירה פלילית;

„שטח-ארץ אויב” מובנו —

(א) שטח כל-שהוא, שהוא שטח-ארץ אויב, כפי שהוגדר בסעיף-קטן (1) של סעיף 2 מפקודת המסחר עם האויב, 1939; וגם

(ב) שטח כל-שהוא, אשר בו נוהגים, מכוח תקפם של סעיפים 14 או 15 של פקודת המסחר עם האויב, 1939, או צו כל-שהוא שניתן לפי הסעיפים 14 או 15 האמורים, לצורך כל-שהוא מצרכיה של הפקודה הנ"ל, כלגבי שטח-ארץ אויב כפי שהוגדר כן;

„תביעה משפטית” מובנה משאומתן משפטי אזרחי לפני בית-משפט או בית-דין כל-שהם, וכולל משאומתן לפני פקיד סידור לשם שמיעת תביעות לפי פקודת הקרקעות (סידור זכות קניין) ומשאומתן של בוררות.

פרק פ'.

(2) רימוזים בפקודה הזאת על אדם כל-שהוא, שהיה צד נחוץ בתביעה משפטית, יתבארו ככוללים רימוזים על אדם כל-שהוא, שהיה צד נחוץ כזה, אלמלא קביעותיו של סעיף 9 מפקודת המסחר עם האויב, או כל צו שניתן לפיה.

(3) רימוזים בפקודה הזאת על תקופה, שבהמשכה היה אדם כל-שהוא עצור בשטח-ארץ אויב, יתבארו ככוללים רימוזים לתקופה כל-שהיא, הבאה מיד לאחר תקופה של מעצר כזה, שבהמשכה נשאר אותו אדם בשטח-ארץ אויב.

(4) סעיף-קטן (2) של סעיף 2 מפקודת המסחר עם האויב, 1939 (הנתקין כי תעודת-אישור מאת הנציב העליון, תשמש — לצרכי משאומתן משפטי, לפי פקודה זאת, או משאומתן הנובע ממנה — עדות סופית לעניינים מסויימים המשפיעים על הגדרת „שטח ארץ-אויב”), תהיה נודעת לו חלות לצרכי תביעה כל-שהיא, שאליה מתייחסת הפקודה הזאת.

3.—(1) אם בזמן כל-שהוא, לפני תום התקופה שנקבעה בכל דבר-חוק של הגבלה להגשת תביעה משפטית כל-שהיא, היה אדם כל-שהוא — שהיה צד נחוץ בתביעה המשפטית הזאת, אילו היתה מוגשת אז — אויב או היה עצור בשטח-ארץ אויב, יהיו רואים את התקופה הנ"ל כאילו לא נמשכה כל-זמן שהאדם הנ"ל היה אויב או היה

התלית תקופת ההגבלה, מקום שהיה הצד אויב או עצור בשטח-ארץ אויב.